

Мацко метиѣ послѣденъ просыленъ погледъ на умрѣлата, зе ржката ѣ цалуиѣ я и съ плачь рече :

— Светы вестры ! отдайте послѣднитѣ почести на усопшата. Погребѣте я както приличаше на положеніето ѣ въ обществото, и азъ, сынъ ѣ, общавамъ са да бѣдѣ точенъ въ обязанноститѣ си.

— Да бѣде ! рече старшата на калугеркытѣ.

Около двата часа подиръ пладне, Мацко, който обѣсни сичко на лорда Джона, отдаде послѣднитѣ почести на покойната, и са върнѣ съ лорда въ чадѣра

— Прочети ли книжката ? попита лордѣтъ.

— Да, лорде и са рѣшихъ.

— Какво ?

— Да отида съ войската да срѣниѣ Трипани.

— Желалъ быхъ да та отклонѣ.

— Не възможно е ! Трѣба да свърша веднажъ за вынѣгы съ него смѣткытѣ си.

— И отивашъ ли ?

— Утрѣ непременно и безпрекосновно.

— Поне ще преминеѣ тѣзи ноць заедно тука въ чадѣра.

— Не, лорде ! Трѣба да приготвиѣ солдатитѣ си. Ще ма извините. Ако благоволи Богъ да останѣ живъ, пакъ ще са видими.

Двамата пріатели са пригърнѣхъ нѣжно, казахъ си сботомъ, и са раздѣлихъ.

Лордѣтъ останѣ пакъ умысленъ въ чадѣра си.

Два дни подирѣ единъ человекъ доди и поиска да види полковника Джонъ Фигаро.

Лордѣтъ като го видѣ пророни сълзы отъ радость.

— Ты ли си, Евстатіе ? рече той.

Евстатій жално си поклати главата.